

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۸/۱۲

سید باقر شاه احمدی

هموطن، این بار چشمانت را باز کن که افغانستان را دوباره نفروشند

!

همه جا دکان رنگ است، همه رنگ می فروشند.
دل ما به شیشه سوزد، همه سنگ می فروشند

هموطن دردمند!
چهار دهه است تو قربانی میشوی و آنان معامله میکنند.
جوانت برای لقمه نان، از کوه و دریا میگذرد و دور از اغوش مادر و پدر جان میدهد؛
اما فرزندان بسیاری از دلالتان قدرت، در امنیت و رفاه کشورهای دیگر زندگی میکنند و اگر حوصله
داشته باشند، خبر مرگ فرزند تو را میخوانند!
بعد از همین درد، روایت قومی میسازند، مذهبی میسازند، دشمن میسازند و سناریوی جنگ تازه
برای منافع شخص خود مینویسند.
تو نان میخواهی؛
انان جنگ میفروشند.
تو امنیت میخواهی؛
انان نفرت میفروشند.
تو آینده میخواهی؛
انان از خون فرزندت سرمایه سیاسی میسازند.
اما هموطنم!
این فریاد علیه تفرقه افکنان، به معنای دفاع از انحصار قدرت طالبان نیست.
طالبان نیز باید بدانند:
افغانستان ملک انحصاری هیچ گروهی نیست.
حکومت با زور و حذف، پایدار نمیشود.
افغانستان به حکومت فراگیر، مشارکت واقعی مردم، حقوق برابر شهروندان، عدالت، قانون، آموزش
و فرصت برابر برای همه زنان و مردان نیاز دارد.
هیچ قوم و گروهی نباید مالک افغانستان باشد:

د پانو شمیره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په خبر و لولئ

نه سياستمدار تبعیدی،
 نه مافیای قدرت،
 نه جنگ طلب،
 و نه طالبان.
 انحصار قدرت، همانقدر خطرناک است که جنگ نیابتی.
 راه نجات، تعویض یک انحصار با انحصار دیگر نیست؛
 راه نجات، ساختن یک نظم سیاسی فراگیر و پاسخگو است.
 هموطن عزیز!
 امروز منطقه در حال بازتعریف مسیرهای تجارت و کریدورهاست.
 افغانستان میتواند از موقعیت جغرافیایی خود نان، کار، سرمایه، ترانزیت و رفاه بسازد.
 این شاید یکی از آخرین فرصتهای تاریخی ما باشد.
 افغانستان میتواند چهار راه تجارت باشد؛ نه چهارراه جنگ.
 کریدورها میتوانند نان بیاورند؛
 نه تابوت.
 راهها میتوانند کارخانه و بازار بیاورند؛
 نه سنگر.
 اما اگر دوباره قوم را مقابل قوم، مذهب را مقابل مذهب و افغانستان را مقابل برهم زدن امنیت
 منطقه قرار دهند، این فرصت نیز در آتش جنگ خواهد سوخت.
 پس از همه بپرس !!؟
 از طالبان:
 چرا افغانستان باید انحصاری اداره شود؟
 چرا همه نیروهای ملی و اجتماعی در ساختن آینده کشور سهم نداشته باشند؟
 از مخالفان و جنگ طلبان:
 برنامه شما برای نان، کار، تجارت، کریدورها و آینده مردم چیست؟
 هزینه جنگ را از کدام منبع تامین میکنی؟
 از سیاستمداران خارج نشین:
 چرا فرزندان شما در امنیت اند و فرزند مردم باید قربانی جنگ شود؟
 و از همه آنها بپرس:
 ثروستان از کجاست؟
 برنامه تان برای افغانستان چیست؟
 و چرا مردم باید هزینه جاهطلبی شما را بپردازند؟
 دیگر کافی است!
 نه به انحصار.
 نه به تفرقه.
 نه به جنگ نیابتی.
 نه به دلالان قوم و مذهب.
 نه به تاجران خون.
 نه به غارت بیت المال.
 نه به سیاستفروشی.
 و اری:
 اری به افغانستان فراگیر!
 اری به عدالت!

اری به حقوق برابر!
اری به آموزش و دانش!
اری به صلح!
اری به تجارت و ثبات و بازسازی کریدورها!
اری به کار و رفاه!
اری به آینده فرزندان افغانستان!
هموطن!
دشمن تو ان هموطن فقیرت نیست.
دشمن ان سیاستی است که تو را با او دشمن میکند تا خودش قدرت بگیرد.
اما این را هم فراموش نکن:
هیچ انحصار قدرتی نجات افغانستان نیست.
طالبان باید افغانستان را از ملکیت گروهی به خانه مشترک همه افغانها تبدیل کنند.
مخالفان نیز باید از رویای بازگشت به جنگ و قدرت انحصاری دست بردارند.
و مردم باید از هر دو طرف حساب، برنامه و پاسخگویی بخواهند.
زیرا ما دیگر سوخت جنگ هیچکس نیستیم!
افغانستان چهارراه تجارت است، نه چهار راه جنگ.
کریدورها باید نان بیاورند، نه تابوت.
قدرت باید خدمت باشد، نه غنیمت.
و سرانجام:
(ما دیگر مشتری دکانهای تفرقه نیستیم)
سرنوشت افغانستان فروشی نیست!
دکانهای جنگ و تفرقه را ببندید؛
ملت بیدار شده است.
سید باقرشاه (احمدی)